

Nævnet omgjorde i november 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i starten af 1990'erne.

Det fremgår af sagen, at klageren indrejste og søgte asyl i Danmark i starten af 1990'erne. Klageren oplyste under asylsagen, at han var statsborger i et mellemøstligt land [A], ligesom hans asylmotiv vedrørte forholdene i land [A]. Klageren erhvervede i 2000 dansk indfødsret. Klageren blev af domstolene i 2016 frakendt sin danske indfødsret i medfør af lov om dansk indfødsret § 8 a, idet klageren rettelig var statsborger i Syrien, og havde opnået sin danske indfødsret ved svig.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren er etnisk kurder fra [by i], Syrien.

Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i starten af 1990'erne], og at han [efter omkring to år] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Klageren blev [i] 1996 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

[I] 2000 erhvervede klageren dansk indfødsret, hvorved hans tidsubegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, bortfaldt i medfør af udlændingelovens § 18 a, stk. 1.

Klageren blev [i] 2013 frakendt sin danske indfødsret [...] i medfør af lov om dansk indfødsret § 8 a. Østre Landsret [...] og Højesteret stadfæstede [dommen i] 2016 [...].

Klageren søgte [i] 2017 på ny asyl i Danmark, idet han som asylmotiv henviste til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive genindkaldt til militærtjeneste. Klageren frygter desuden de generelle forhold i Syrien og forholdene for kurdere.

Klageren har til brug for sagen oplyst, at han, [...] påbegyndte [...] sin militærtjeneste [i] 2010. Klageren blev [i] 2011 fritaget for resten af sin militærtjeneste efter, han havde betalt et undtagelsesgebyr. Klageren udrejste herefter af Syrien.

[I] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke kunne generhverves, jf. udlændingelovens § 18 a, stk. 3, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. Udlændingestyrelsen meddelte ved samme afgørelse klageren afslag på hans asylansøgning.

Udlændingelovens § 18 a, indeholder følgende bestemmelse:

”§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.”

Udlændingelovens § 53 a, indeholder ingen udtrykkelig bestemmelse om, at afgørelser efter § 18 a, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet.

Udlændingelovens § 18 a, blev indført ved lov nr. 193. af 4. maj 2002, Lov om ændring af indfødsretsloven og udlændingeloven (Frakendelse af dansk indfødsret erhvervet ved svig). Af bemærkningerne til loven fremgår følgende (L 33 af 12. december 2001).

”Hvis der træffes afgørelse om, at den pågældende ikke kan generhverve den tidligere opholdstilladelse, vil afgørelsen kunne påklages efter de almindelige regler i udlændingeloven. Det betyder, at afgørelser, der vedrører en person, hvis tidligere opholdstilladelse var meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8, vil kunne påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Hvis afgørelsen vedrører en person, hvis tidligere opholdsbevis eller opholdstilladelse var meddelt efter EF/EØS-bekendtgørelsen, vil afgørelsen kunne påklages til Udlændingestyrelsen. I andre tilfælde vil afgørelsen kunne påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.”

Flygtningenævnet finder uanset den manglende udtrykkelige henvisning i udlændingelovens § 53 a, at nævnet under henvisning til de udtrykkelige bemærkninger i lovforslaget om kompetencen har kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 18 a, stk. 2.

Flygtningenævnet bemærker, at klageren bevidst oprindeligt angav urigtig identitet, nationalitet og asylgrundlag. Klagerens oplysninger herom blev lagt til grund af Udlændingestyrelsen og førte til, at klageren blev meddelt opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Denne opholdstilladelse blev senere forlænget, og i 2000 fik klageren dansk statsborgerskab. Klageren har over for de danske myndigheder fastholdt denne urigtige baggrund, indtil [...] 2010 [...]. Klagerens rette identitet blev herved klarlagt.

Flygtningenævnet finder, at den udviste svig er af betydelig grovhed, og at den offentlige interesse i, at klageren ikke kan generhverve sin opholdstilladelse vejer tungt i proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 26. Nævnet bemærker herved, at klageren ikke på noget tidspunkt kan have haft en berettiget forventning om at kunne blive her i landet.

Efter udlændingelovens § 26 skal der imidlertid også i denne situation tages hensyn til, om nægtelse af opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren har opholdt sig omkring 25 år, og således næsten hele sit voksne liv, i Danmark. Han har i langt størstedelen af tiden haft arbejde, taler og skriver dansk, og han er velintegreret i det danske samfund. Hans ægtefælle er [statsborger i det europæiske land B], og deres tre børn er danske [statsborgere og statsborgere i det europæiske land B] og formentlig også syriske statsborgere. Børnene, der er [under ti år] gamle, går i skole og børnehave, hvor der tales både [...] og dansk. Familien er bosat i [by] i [en bestemt landsdel]. Klagerens ægtefælle kunne først ikke få arbejde i Danmark, og arbejdede derfor i [B], men hun har nu arbejde i Danmark. Klageren har i omkring tre år i perioden fra 2008 til 2012 boet i [B].

Klageren kan som syrisk statsborger ikke henvises til at tage ophold i Syrien under de nuværende forhold, idet Udlændingestyrelsen har givet udtryk for, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3.

Flygtningenævnets flertal finder efter den proportionalitetsafvejning, der skal foretages efter udlændingelovens § 26, at det må anses for særligt belastende, såfremt klageren ikke kan generhverve sin opholdstilladelse i Danmark. Flertallet bemærker, at det med klagerens baggrund ikke kan anses for unaturligt, at han og hans ægtefælle har ønsket at skabe en vis tilknytning for deres børn til [B], og at familien har bosat sig i [landsdel] oprindeligt af hensyn til klagerens ægtefælles beskæftigelse.

Flertallet henviser til de bemærkninger, der fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 326/1997 og de senere lovændringer på området, og bemærker, at disse må ses i lyset af de forskellige stramninger, der er sket på udlændingeområdet generelt i de mellemliggende år. Flertallet henviser videre til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme af 28. juni 2011 i sagen Nunez mod Norge og af 14. februar 2012 i sagen Antwi m.fl. mod Norge. Flertallet henviser endvidere mere generelt til praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 vedrørende udvisning som følge af kriminalitet.

Flygtningenævnets mindretal finder efter den samme proportionalitetsafvejning, at klagerens tilknytning til [B] skal tillægges en sådan vægt, at der ikke er grundlag for, at lade klageren generhverve sin danske opholdstilladelse.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2017, således at klageren generhverver sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syri/2018/54/JHB

Emneord: Generelle forhold